

Sygn. akt IV CSK 597/15

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku K. G., M. J. K. i J. K.
przy uczestnictwie Miasta I.
o wpis,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.
z dnia 30 kwietnia 2015 r., sygn. akt II Ca [...],

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**II. zasądza od wnioskodawców na rzecz uczestnika kwotę 120
(sto dwadzieścia) zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego**

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w B. z dnia 30 kwietnia 2015 r., opartej na podstawie naruszenia art. 930 § 3, art. 626⁹, art. 328 § 2 w zw. z art. 361 k.p.c. oraz „art. 31 ust. 2 ustawy o księgach wieczystych i hipotece”, wnioskodawcy uzasadnili wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych „polegających na konieczności ustalenia:

1) czy do wykreślenia hipoteki wpisanej po uprawomocnieniu się postanowienia o przysądzeniu własności w postępowaniu egzekucyjnym, jednakże

przed dokonaniem wpisu tego prawa własności w księdze wieczystej zastosowanie ma art. 10 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, czy art. 1003 k.p.c.

2) jaka jest ochrona prawna nabywcy licytacyjnego, przy niezaprzeczalnym założeniu, że nabycie nieruchomości w postępowaniu egzekucyjnym ma charakter konstytutywny i gwarantuje brak obciążeń nieruchomości, skoro w postanowieniu I CSK 32/11 z dnia 21.09.2011 wskazano na brak możliwości wykreślenia hipoteki

3) czy sąd wieczystoksięgowy winien z urzędu zastosować art. 930 § 3 k.p.c. przy rozpoznawaniu wniosku o wpis hipoteki po zajęciu uprzednio nieruchomości w postępowaniu egzekucyjnym?”

W odpowiedzi na skargę uczestnik wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania lub o jej oddalenie, a ponadto o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania albo skarga jest oczywiście uzasadniona. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy powołane przez skarżącego okoliczności stanowią przyczyny kasacyjne wymienione w przepisie.

W wypadku powołania się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. konieczne jest przedstawienie powstałego problemu prawnego na tle konkretnych przepisów, przekonanie w drodze argumentacji prawnej, że jest to zagadnienie istotne, a zarazem wywołujące poważne trudności w jego rozstrzygnięciu, a ponadto wykazanie, na czym polega jego uniwersalne znaczenie.

Powołane w skardze kwestie nie stanowią istotnych zagadnień prawnych w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sformułowane przez skarżących pytania stanowią jedynie przejaw ich wątpliwości co do trafności zaskarżonego orzeczenia. Wnioskodawcy nie przedstawili wymaganych argumentów prawnych, które miałyby przekonać o tym, że wskazane przez nich kwestie stanowią istotne, abstrakcyjne problemy prawne, budzące poważne wątpliwości i wymagające zajęcia stanowiska

przez Sąd Najwyższy. Uzasadniając pogląd o wystąpieniu w sprawie istotnych zagadnień prawnych, skarżący ograniczyli się do wzmianki o braku wypowiedzi judykatury i doktryny odnośnie do poruszonych przez nich kwestii oraz przedstawienia własnego zdania na temat sposobu ich rozstrzygnięcia, co nie odpowiada wymaganiu prawidłowego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania. Należy dodać, że kwestie dotyczące braku możliwości uwzględnienia na podstawie art. 1003 § 2 k.p.c. wniosku o wykreślenie hipoteki wpisanej do księgi wieczystej po uprawomocnieniu się postanowienia o przysądzeniu własności nieruchomości zostały już rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy w powołanym w skardze postanowieniu z dnia 21 września 2011 r. (I CSK 32/11, OSNC-ZD 2012, z. D, poz. 77), a jednocześnie wykraczały poza określone podstawami skargi granice jej rozpoznania.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania ze skargi orzeczono stosownie do art. 520 § 2 w zw. art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.